

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa „(...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Towarzystwu (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wrześni

z dnia 6 lipca 2020 r.

sygn. akt I C 33/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 1. oddala powództwo w całości,

b) w punkcie 2. kosztami procesu obciąża w całości powoda, pozostawiając wyliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 650 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19 maja 2017 r. powód „(...)” Sp. z o. o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.965,93 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała m.in. legitymację czynną powoda.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2020 r., wydanym w sprawie I C 433/18, Sąd Rejonowy we Wrześni zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.765,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 21 lipca 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2.), kosztami postępowania obciążył w całości pozwaną pozostawiając rozliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

Sąd uznał, że zarzuty podniesione przez pozwaną o nieskuteczności dokonania cesji i tym samym braku legitymacji czynnej powoda nie zasługują na uwzględnienie, albowiem poszkodowany Ś. nie wskazał w sposób kategoriyczny, że parafki złożone na przedmiotowej umowie cesji nie należą do niego. Tym samym Sąd stwierdził, na podstawie całokształtu materiału dowodowego, że powód nabył skutecznie od poszkodowanego wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem od pozwanej.

Apelację od powyższego wyroku wni osła pozwana .

Apelująca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżyła orzeczenie w części, tj. w punkcie 1. co do zasądzenia na rzecz powoda kwoty 2.765,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, a w konsekwencji w pkt 3. dotyczącym kosztów procesu. Sądowi Rejonowemu zarzuciła:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przypisanie nadmiernej wiarygodności i mocy dowodowej załączonej do pozwu (trzykrotnie jednostronnie przerobionej) umowie cesji wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2016 r. na okoliczność, iżby powód na jej podstawie skutecznie nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanej, podczas gdy treść zeznań świadka R. Ś. z dnia 25 lipca 2018 r. przeczy temu, aby czynił na niej parafowane zmiany,
2. niezastosowanie art. 230 k.p.c. i pominięcie okoliczności, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie ustosunkował się do twierdzeń pozwanego zgłoszonych w odpowiedzi na pozew, a więc należało uznać je za przyznane przez powoda,
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:
 - a) przyjęcie, iż poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej względem pozwanej i dotyczącej zdarzenia z dnia 12 kwietnia 2016 r., podczas gdy w pierwotnej (tj. nieprzerobionej jednostronnie przez powoda) wersji umowa ta dotyczyła wierzytelności względem (...) S.A. z tytułu innego zdarzenia drogowego,
 - b) pominięcie faktu, że pozwany złożył poszkodowanemu ofertę organizacji najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy zgodnie z przedstawionym nagraniem z telefonicznego zgłoszenia szkody (zał. do odpowiedzi na pozew, fragment: 15 min 40 s - 16 min 03 s) pozwany oferował poszkodowanemu najem auta zastępczego podobnej klasy z renomowanej wypożyczalni na czas likwidacji szkody po określonej stawce dziennej (160,00 zł brutto),
4. naruszenie art. 509 § 1 k.c. skutkujące błędnym uznaniem, iż powód, na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2016 r., nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanej,
5. naruszenie art. 354 § 2 k.c. skutkujące niedostrzeżeniem braku współdziałania poszkodowanego przy wykonywaniu zobowiązania przez pozwaną w zakresie organizacji najmu pojazdu zastępczego,
6. naruszenie art. 362 k.c. skutkujące niedostrzeżeniem przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego i w konsekwencji naruszenia ciężącego na nim obowiązku naprawienia szkody,
7. niezastosowanie art. 17 w zw. z art. 16, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i nieograniczenie odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, pomimo że poszkodowany w warunkach rażącego niedbalstwa zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego przewidującą stawkę dzienną przewyższającą ofertę wypożyczalni partnerskiej pozwanej,
8. naruszenie art. 361 § 1 k.c. skutkujące uznaniem za uzasadnione wydatków na najem pojazdu zastępczego przekraczających koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu, pomimo że ich poniesienie nie było celowe ani ekonomicznie uzasadnione.

Wskazując na powyższe, apelująca wniosła o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w pkt 1 - poprzez oddalenie powództwa w całości,

b) w pkt 3 - poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem I instancji według norm przepisanych,

II. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się trafna i zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zasadny był bowiem zarzut braku legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie.

Przypomnieć należy, że obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu określenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami. Strona, która kwestionuje istnienie faktu prawnego może posłużyć się dowodem przeciwnym, który polega na wykazaniu, że twierdzenia przeciwnika są wątpliwe, nie zostały udowodnione, ich prawdziwości lub fałszu nie da się ustalić na podstawie zebranych materiałów dowodowych. Udany zaś dowód przeciwny oznacza, że przeciwnik nie przeprowadził skutecznie dowodu głównego.

W świetle powyższego zauważyć trzeba, że pozwana zakwestionowała legitymację czynną. W tym kontekście nie miał racji Sąd Rejonowy argumentując, że poszkodowany R. Ś. nie wskazał w sposób kategoryczny, że parafki na umowie cesji nie należą do niego, a tym samym legitymacja powoda nie budzi wątpliwości. Na rozprawie w dniu 25 lipca 2018 r. świadek ten stwierdził jedynie: „Wątpię, aby to były moje parafki na marginesie”. Z jego zeznań wynikało, że nie pamiętał okoliczności zdarzenia. Przyznał pośrednio, że w przeszłości wystąpiła jakaś szkoda z udziałem (...). Powyższe w połączeniu z kategorycznym zaprzeczaniem pozwanej i załączonymi dowodami w postaci kolejnych umów cesji z naniesionymi poprawkami w ocenie Sądu odwoławczego skutecznie podważyło twierdzenie powoda o nabyciu wierzytelności dochodzonej w tym procesie. W tym stanie rzeczy to na powodzie, zgodnie z art. 253 zd. 2 k.p.c., spoczywał ciężar dowodu, że załączone umowy cesji dotyczyły wierzytelności wobec pozwanej. Bierność powoda w tym względzie skutkować to musiała uznaniem braku legitymacji czynnej, co w konsekwencji prowadziło do oddalenia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, zbędne było w ocenie Sądu odwoławczego badanie zasadności rozstrzygnięcia Sądu meriti w odniesieniu do pozostałych zarzutów apelacji.

Jedynie ubocznie Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że powód nie zaprzeczył również, że pozwany złożył poszkodowanemu ofertę najmu za niższą stawkę. Nie budziło wątpliwości Sądu II instancji, że poszkodowany powinien najpierw porównać warunki najmu i dopiero w razie stwierdzenia, że są niekorzystne, mógłby odrzucić ofertę ubezpieczyciela.

Zmiana zaskarżonego wyroku, co do istoty sprawy, spowodowała konieczność zmiany wyroku także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Z opisanych przyczyn Sąd Okręgowy uwzględnił apelację na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. (punkt I).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z 391 § 1 k.p.c. Poniesione przez pozwaną koszty obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 450 zł (§ 2 pkt 3

w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłatę od apelacji w kwocie 200 zł (punkt II).

Ryszard Małecki